

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

ÚNOR 2015

Úvodní slovo...

Prožívání hor není prožitek výkonu, není jen perfektním lezeckým uměním pokud možno s použitím všech myslitelných technických triků, prožívání hor není ani romantickým sněním civilizovaných občanů, není jen nutkáním muset sobě i ostatním dokázat, jak jsem silný a vytrvalý. S kýčovitým horováním „pro touhu po Alpách“ jsem se vždy ztotožňoval stejně málo jako s posedlostí výkony a dobytelskou vášní „otroků vrcholu“. Horolezectví je pro mě především prožívání bytí, prapůvodní zkušenost, která pramení v hloubi zvýšeného vnímání v mezních situacích, a proto člověku, postavenému mezi volbu „projít nebo zemřít“, alespoň na chvíli nabízí poznání svého skutečného já.

Moji svobodu zakládá poznání, že mimo mě nic a nikdo nedává mému životu smysl. Pod pojmem svoboda nemyslím ani tak možnost dělat si, co chci, ale spíše šanci být sám sebou. Rozvinutí vlastní osobnosti i osobnosti mých bližních je cílem mé existence. Život je nedotknutelný a s ním i vše, co mu pomáhá a prospívá! Kdo se učil žít, kdo byl někdy konfrontován s vlastní nicotou, nedokáže jiného zabít. Pro takového člověka jsou prestiž, idoly i ideologie zcela druhotné, jeho sebedůvěra a vědomí identity spočívá na víře v to, co je, co umí a může.

Z knihy „Má cesta“, Reinhold Messner, Praha 2007

Forrest Gump v Tatrách

27. - 30. 1. 2015

Pavel "Easy" Lev

Dlouho jsem otálel, abych Blahoušovi zavolaal, že týden v zimních Tatrách teď nedám časově a už vůbec ne finančně, abych se dozvěděl, že v plánu jsou maximálně 4 dny ve volném týdnu. To by šlo, dokonce jsme se čtyři rychle shodli na mém jediném možném termínu. Tedy od 27. do 30. 1. 2015. Výjezd do Tater mám ohraničený čtyřiaadvacetihodinovými službami, takže jestli se přes noc služba nevydaří, budou výkony v horách opravdu kvalitní. Každopádně mám něco málo přes týden, abych připravil věci, sehnal mačky, cepy a měl do pátku zabaleno, jelikož na víkend máme ještě v plánu výlet za kamarádem do Jeseníků. Naštěstí o cestu se staral Dick, celkovou organizaci, výběr cest, objednávka počasí a chaty Blahouš a o materiál se postarali oba

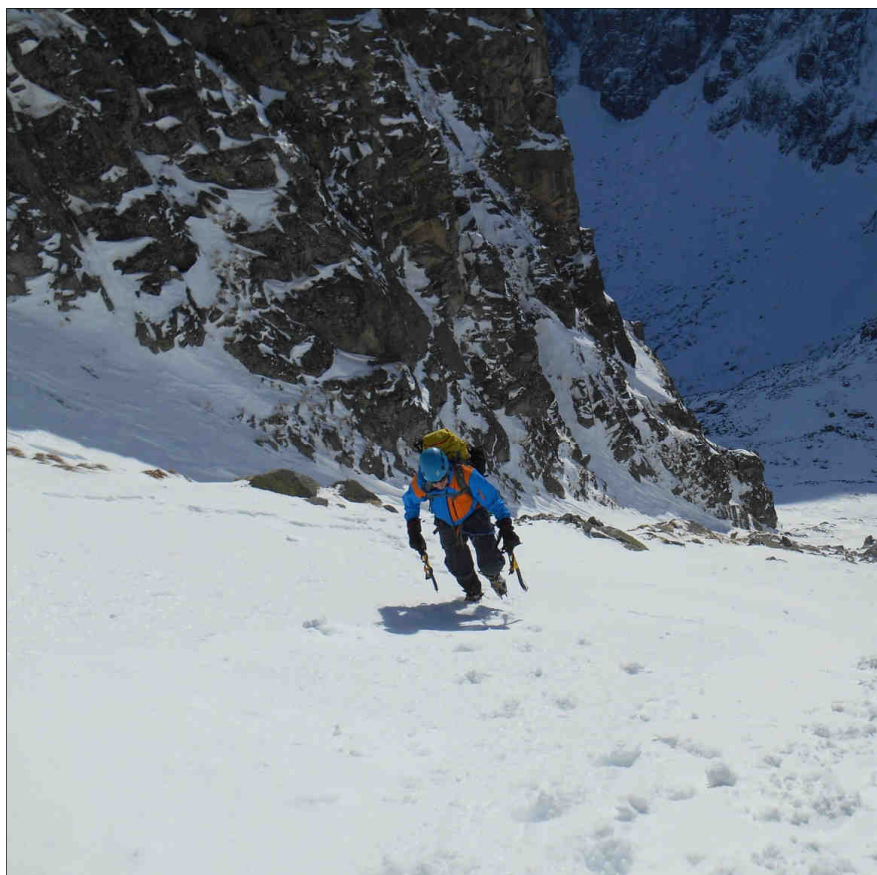

Forest při výstupu Levým pilířem

dva a ještě Ludva Kostkovanej. Známe tedy hlavní hrdiny a přistoupíme k plánu: Ten jsem první porušil já, jelikož jsem si balil až v neděli. Taky to podle toho vypadalo. Ludva dojde do Prahy, zaparkuje u Dicka, vyzvednou v práci Blahouše, a pak mě. Odjezd z Prahy v 8... To těžko, když já i Blahouš děláme do osmi, ale plán je plán. V devět tedy vyrážíme

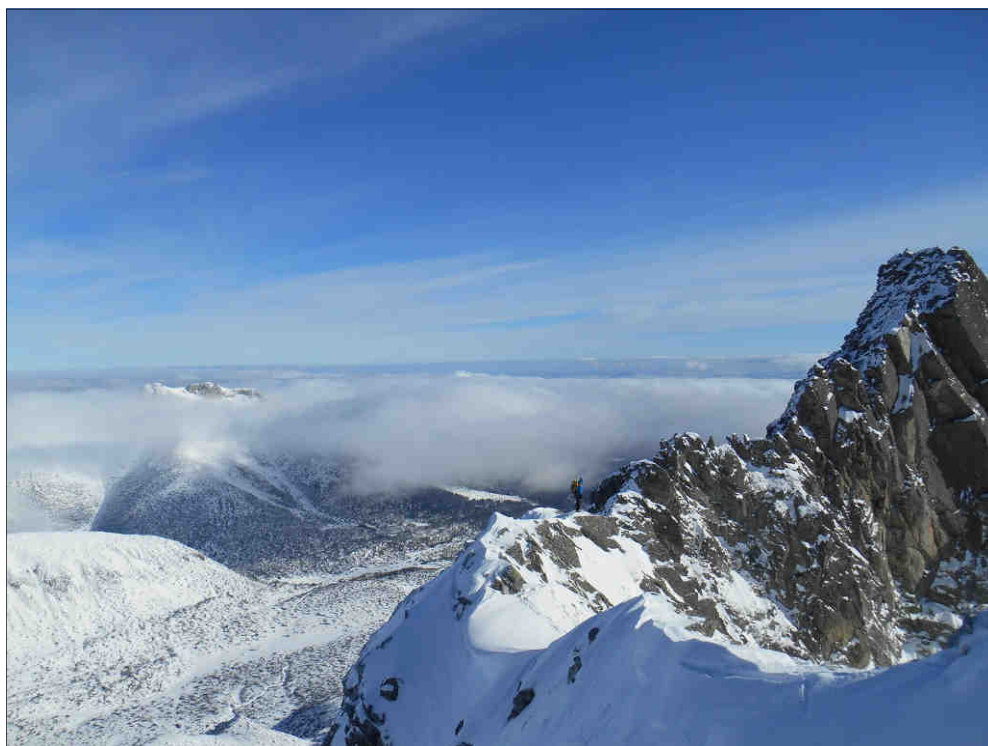
Dick při výstupu Kozi kopku

naložení z Prahy. Služba se moc nevydařila, počítám, že si cestou schrupnu. Místo toho ale celou cestu kecáme a klimbnu jen na chvíli kousek za hranicemi. Celou cestu řídí Dick, navigovat nepotřebuje. Ví přesně, kam má jet. S sebou máme spacáky, kdyby po cestě byly komplikace a my přijeli na místo pozdě v noci. Ty nakonec nepotřebujeme, jelikož v Biele Vodě, kde parkujeme, jsme v půl čtvrté, ještě za světla. Je docela pěkné počasí a pěkné počasí slibují až do pátku. Sněhové podmínky nejsou

zas až tak příznivé, ale lavinovka klesla o stupeň na dvojku. Přebalíme batohy, zjišťuji, že jsem nějak úplně vypustil termosku a nemám ani jinou nádobu na pití. Ještě, že je Dick dobře vybavený. Fasuju velkou plastovou lahev i s thermoobalem. Takže vyrážíme na Brnčálku. Kluci tasí hole... Aha, tak na ty jsem taky zapomněl. Nevadí, stejně jsem je nikdy moc nenosil. Cesta vede lesem, je protažená, poměrně dlouhá a poněkud více do kopce než jsem předpokládal. Ale kdo by to v horách čekal. Vynoříme se z lesa a po chvíli je vidět světlo z Brnčálky. Cesta se kroutí a chata se nám opakovaně ztrácí a zase objevuje. Je jasno a kolem nás vidíme ve tmě ponořené okolní štíty. Jsme na chatě.

Kromě chataře a asi čtyřčlenného personálu je tu 5 lidí. Blahouš se hned začíná zajímat o sněhové podmínky a zjišťuje, jak předpokládal, že sněhu je hodně a žlaby nejsou vhodné na lezení. Dáme si pivo a diskutujeme o možnostech. Dušan (instruktor, který tu má páreček klientů) radí cestu přes Puškašův pilíř na Kozi kopku, nebo ledy v severní stěně pod Svišťovkou. Školský led. Uvidí se zítra, jak se

Dick nasává ...

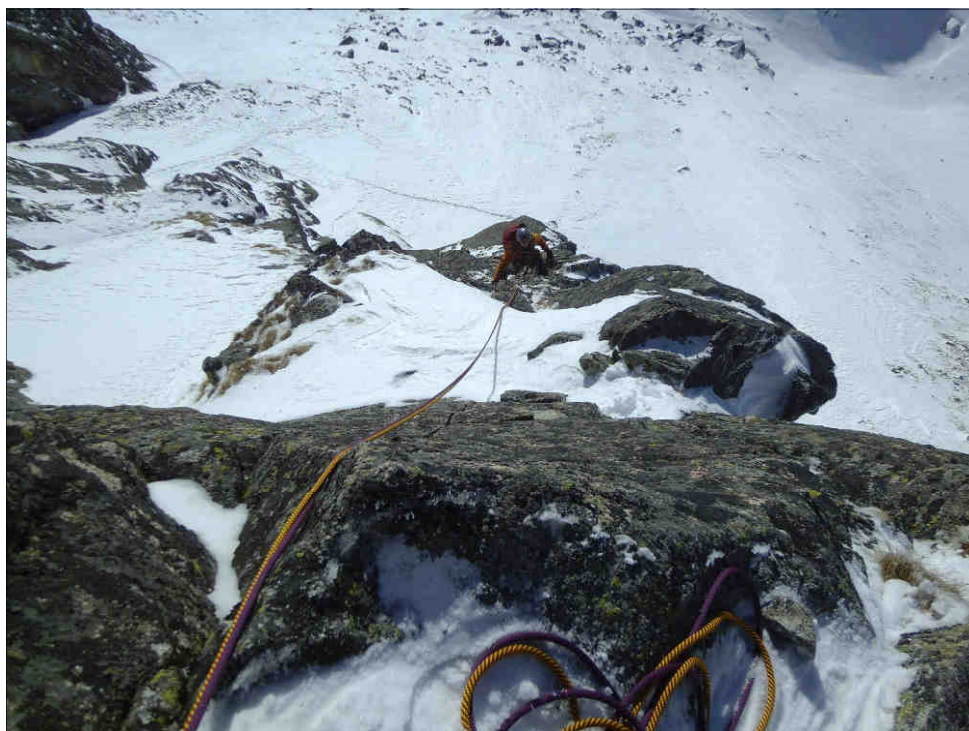
podmínky vyvinou. Blahouš s Dickem se jdou ubytovat, zaberou místa dole a na nás s Ludvou zbyly palandy. Nevadí. Já mám super přístup k polici se svými věcmi. Pak, už ani nevím, o jakém blbci jsme se bavili, ale Ludva pronesl: „Pro hlupáka každý hloupý“, a tak se nemůžete divit, že vyhrál přezdívku Forest. Vrátime se zpět do společenské místnosti a máme dovoleno sníst vlastní jídlo tady. Nějak jsem si zapomněl vzít nějakou studenou stravu a vařit se mi moc nechce. Tak mi Blahouš dává tortillu a kus klobásy. Ještě uvaříme na ráno čaj. Ještě, že jsou všichni tak dobře vybavení, protože já sám bych si ten čaj neměl čím osladit. A to by byl zítra sakra hořký den. Z cestování jsme unavení, a tak jdeme brzy spát. Jenže nemůžeme usnout. Připadám si jak ve škole přírodě, vymýšlíme blbosti, nechce se nám spát, chybí už jen kanadská noc. Nakonec však rychle usnu a spím

v klidu až do rána. Ono taky v peřinách se to spinká. Budík v 7, ještě za tmy, celá chalupa stále spí. Začínáme se organizovat k odchodu. K snídani jsem si připravil vločky. Když Blahouš vytahuje svoje vločky, zjišťuji, že jeho porce je asi desetinová. Asi jsem to trochu přehnal, ale hlad, je hlad. Nicméně nejsem schopen to sníst. Za okny je vidět krásný den, ale to nás spíše znepokojuje, jelikož to neznamená moc dobré sněhové podmínky. Venku je opravdu nádherně, říkám si,

že je to odměna za dva předchozí nevydařené výjezdy sem do Tater. Od Brnčálky stoupáme na sever k Žeruchovým věžím. Kousek nad chalupou potkáváme první problém, zaledovaný asi 4 metrový sešup. Pravděpodobně přes noc tu s sebou smýkla srnka nebo kamzík. Blahouš s Forestem se to pokoušejí překonat z různých stran, a když už se rozhodují vynadat mačky, Blahouš se prorve okolo kleče zle-

Forest a Easy stoupají Levým pilířem

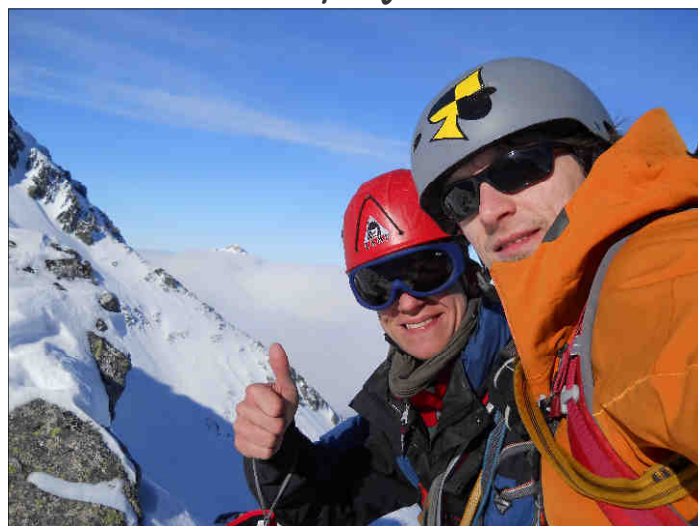
Easy se stává horolezcem ...

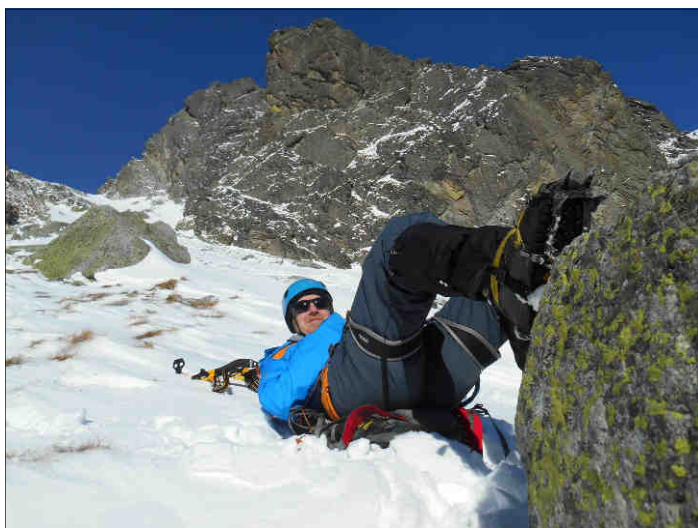
va. Dick na nic nečeká, a než se Blahouš dostane nahoru, má mačky nasazené. My všichni ostatní máme prozíravě mačky až na spodu batohu, a tak to by muselo být, abychom to nedali bez nich. Pokračujeme pod Žeruchovými věžemi, koukáme na zasněžený žlab, který byl v plánu, a topíme se ve sněhu. Na dohled už máme náš cíl. Kozí kopku. Ale kudy polezeme? V zimě to tu vypadá jinak. Blahouš to obchází ze všech stran. Já osobně jsem trochu mimo mísu, v takovémhle terénu jsem v zimě poprvé a ani pořádně nevím, co hledáme. Nicméně si moc dobře pamatuji Blahoušova slova, asi půl roku nazpět, kterými mi vysvětloval, jak Puškašův pilíř najdu: „Je to poslední pilíř s nejnižší vyčnívajícím nástupem, od něho dál se to už všechno zvedá.“ Tato slova připomenu, ale asi ne moc progresivně, nikdo mě moc neposlouchá, Blahouš hledá gilotinu, Forrest přemýšlí a Dick kouká, asi tak jako já. Mezi Puškašovým a levým pilířem jsme tedy započali vystupovat. Blahouš se škrábe sněhem vpřed, já čekám mezi ním a kluky ve svahu a čekáme na znamení, že je to tam OK. Je to tam OK, máme navlíct sedáky, mačky a máme vylézt za ním. Vidím, že Blahouš stojí na nějaké polici, tak proč se budu do toho

všeho soukat tady ve svahu, když to můžu udělat tam nahore? Předávám informaci dál a lezu navrch. Čekám však na Foresta, abych mu dal cepín, a tak nahoru dojdeme tak nějak společně. Ke svému údivu zjišťuji, že o polici se rozhodně nejedná a rozhodně tu není žádný prostor, natož pak převlíkárna. Forest si zabere poslední, jakš takš dobré místo pod Blahoušem a já si stoupl na kámen o velikosti mých bot. Dick se proklíčkuje kousek nade mě a je na tom podobně. Začíná sran-

dovní navlíkání do sedáku, balancování, ale dílo se podařilo. Forest s Blahoušem se dohadují kudy na horu. Nejdřív žlabem podél prvé strany levého pilíře (později z průvodce zjištěno, že tudy nějaká cesta vede), zkouší Blahouš, po pás ve sněhu, škrábe se, vzteká se, nadává, Forrest uši zacpává. „Je to tupý.“ Tudy to nepůjde. Pozorujeme Blahoušovo zápas, je to obdivuhodný, ale tudy to fakt nepůjde. Vzdává to a vyvztekaný se vrací zpět. Forrest mezitím našel v pilíři schody. Já schodami nazývám jiné útvary, ale budiž. Říká, že tam přetraverzuje a založí štand. Já jsem mezi tím přešel na lepší, Blahoušovo místo, hrabu se v batohu a

Vrchol kopce je náš ...

Dick čeká na kluky

koutkem oka vidím vracejícího se Blahouše. Ten nám poví, že jestli chceme lézt po těch schodech, tak klidně, ale ještě připomene číslo na horskou službu. To je sice pěkný, ale stejně nemám telefon, pomyslí si. Začnu se znovu hrabat v batohu a z ničeho nic dělá Blahouš kotrmelec. Jen mi bleskne hlavou, že to není úplně nejlepší místo na trénink. Automaticky přiskočím a ještě si vzpomenu, že má po ruce dva cepy. Au, to by mohlo bolet. Už jsem ale u něj. Hledám místo nebo končetinu, za kterou ho chytit. Našla si mě však sama. Bohužel ta spodní. Ta s mačkou. A našla si moje stehno. Au, to bolí. Cítím tupou bolest, ale Blahouš stojí. Tedy leží. Hned po tom mi proběhne hlavou, že mám úplně nové kalhoty. Tak to je v prd..., dřavý kalhoty a ještě se zase nestanu horolezcem. Někdo asi nechce... Cítím trochu šok, bolest, ale je to úplně jiné než to, co znám. Blahouš už okolo mě skáče, omlouvá se, děkuje, udržuje paniku a ještě dodá: „Chtěl jsem Vám to říct až večer, ale já mám dnes narozeniny...“ No, tak to si se asi narodil podruhé. Odepínám si nohavice sedáku, stahuji převlíkače, kalhoty a koukám. Zírám. Něco takového jsem ještě neviděl. Ve stehně mám kulatý otvor asi půl centimetru. Naštěstí to nešlo přímo do svalů, ale šikmo, a tak je rána pouze povrchová. Dr. Forest kontroluje, potvrzuje, že je vše v pořádku,

tak to zalepíme a půjde se lézt. Forest jde na ten štand, já se oblékám, díru v kalhotách jsem nenašel, dopínám sedák a Blahouš s Dickem jdou dolů. Zkusí to podle podmínek vylézt sestupovou.

Forest zrobil štand a já traverzuji k němu. Říkám mu, že lana jsou úplně nová, nikdy nelezená a ani neprolaněná. „Tak snad se nám nikde nezamotají.“ Říká trochu rozpačitě Forest. No, snad ne. Forest započal stoupání po schodech a ještě dodává, že tolik jako Blahouš nenadává, vlastně toho ani moc nenamluví. Je nádherné počasí, sluníčko se do nás začíná opírat a já rozepínám softshelku, pod kterou mám jen jednu vrstvu zimního therma. Nástup do cesty je trochu krkolomný, sníh se sype, cepíny spíše překážejí. Forest leze bez rukavic. Po chvíli překoná prvotní obtíže, zmizí za první kámen a já pozoruji čůrek vody, který po kameni odtéká z tajícího sněhu. Foresta celou dobu neslyším, jen občas zavolá, kolik mu ještě zbývá lana. Pokusím se odhadnout, a pak přeměřuji. Když zařve „zruš“, přemýšlím, jestli jsem opravdu slyšel správně. Volám zpět, abych se ujistil, ale odpověď žádná. Nějak jsme se domluvili, ale až ho dolezu, musíme si dohodnout signály. Lezu. Né moc jistě překonávám prvotní schody, ale pak už to jde dobře. Propadám euforii, je to báječný, docela to odsejpá. Občas se pokochám

Easy přechází lavinězní svah

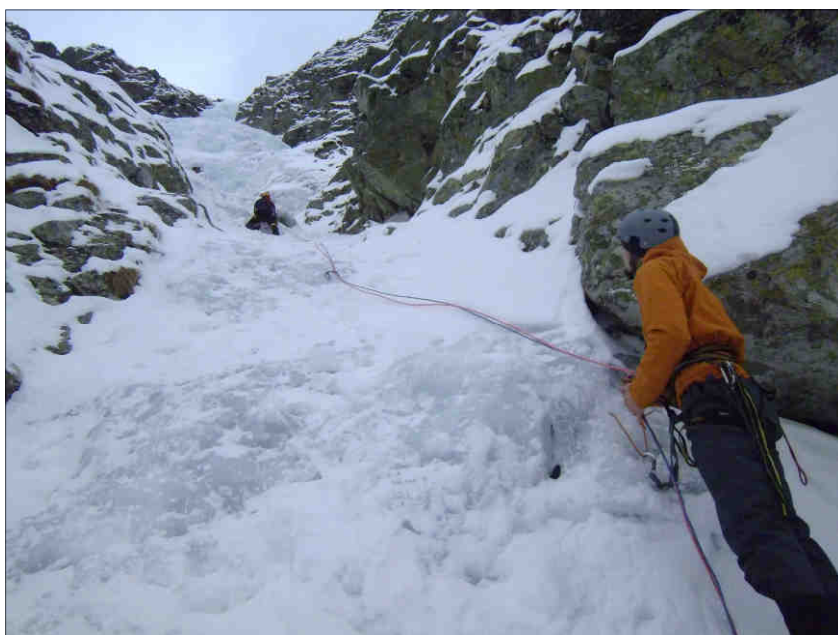

Kytarová pohoda na chatě

okolím, ale není na to moc prostoru. Moje lyžařská kokoska, kterou jsem na lezení zvolil, my ani moc výhled nedopřává. Obzvlášť nahoru. Dolezu Foresta a sdělujeme si pocity. Vyměníme materiál a Forest vyrazí na druhou délku. Po chvíli na mě volá, že kluci jsou už nahoře. Blahouš na nás kouká z vrcholového hřebenu pravého pilíře. Na Foresta celou cestu vidím, a tak s komunikací není problém, ale pak zaleze za horizont a uvědomuju si, že jsme si ze samého vyměňování prožitků nedohodly ty signály, a tak na sebe zase pořváváme. Každopádně za chvíli zase lezu. Cesta je lehčí než první délka a za chvíli jsem na štandu. Ani jsem si nevšiml, že jsem přehopsal docela pěkně exponované místo. Cesta je mixová: skála, tráva a prašánek. Je mi docela líto maček, dostávají zabrat. Konečně domlouváme signály a Forest opět pokračuje, ale jen kousek. Ted' už potřeba nejsou. Když odlézá od štandu, nemám se kam hnout a leze přímo nade mnou. Modlím se, ať mu to neujede. Tohle by asi náplast nespravila. Za chvíličku i já přelézám krkolomnej boulder, kde mi cepíny spíše překázejí a už lezu taky bez rukavic. Je vedro a skála příjemně chladí. Ještě pár kroků a jsem na vrcholu. Užasle zírám na nový rozhled. Celá (Červená) dolina a všechno dál na severovýchod je zalité hustou mlhou, jen nejvyšší vrcholky vyčnívají a všechno to ozařuje nízko položené slunce za zády. Neskutečná podívaná. Jen se trochu vzpomatuju, konečně si všimnu Foresta, který

se schovával u štandu na druhé straně hřebenu. No, a pak se podívám na Kozí štít. Jeho rozeklaný hřeben a naskládané skalní bloky mě uchvacují. Je to zvětšenina boku Branických skal, který vždy pozoruju, když jedu autobusem podél Vltavy. Nádhera. Forest mi podává vítěznou ruku. Lano se nám nezamotalo ani jednou. To bude tím, jak ho Forest hezky na štandu skládal. Je ze mě horolezec. 3 x hurá! A ted' šupajdá dolu, ať jsem taky živý horolezec. Navážeme se, ale pak usoudíme, že to není úplně nejlepší nápad, a tak ze sebe shazuju lano a balí si ho Forest. Vidím, že se mu z toho dělá jeden velký šmodrch. Ale jdeme, lano ted' nepotřebujeme. Kluci jsou už dole a schovaní za šutrem, vyhřívají se na sluníčku a čekají na nás. Sestup jde jak po másle, ale absence vyhazovačů sněhu na mačkách mi tvoří na nohou bakuli a dělá každý pátý krok nejistým. Ale oklepu to cepínem a jdu dál. Za chvíli jsme dole, úplně spaření, jak se do nás slunko opírá. Klukům z čekání spíše začíná být zima. Svléknul bych se, ale Forest nabádá, abychom se, než začneme něco vymýšlet, přesunuli o kus dál, z lavinězního svahu. Jdeme, ale až na místo, kam pomalu zapadající sluníčko nedosáhne. Takže svlékání mě už přešlo a začínáme přemotávat lano. Kdyby se nám s lanem tohle stalo někde pod vrcholem, tak mě asi klepne. Ten chuchvalec roz-

Blahouš v 1. délce 3. ledu

Easy si osvojuje lezení v ledu

motáváme asi půl hodiny. Blahouš s Dickem už vyrazili, byla jim zima a do nás se pomalu dává taky. Máme však hotovo a kluky doháníme u chaty. Jsem příjemně unaven. Sedám si před chalupu a líně sundávám mačky. Večer se oslavují troje narozeniny, pivo je na Blahouše a poznáváme výraznou postavu jednoho z návštěvníků: Ondro. Pořád něco povídá a nalévá. Obzvláště, když Dick s Blahoušem spustí obvyklý kytarořev. Chybí už jen podlézání stolu. Ondro přišel na Brnčálku lézt s partákem, ale toho jsme nikdy neviděli. Prý jde po lezení rovnou spát. Večer je jasno. Jsou vidět hvězdy a měsíc ozařuje štíty kolem nás. Ale taky je tam pěkná kosa. Zábava se rozjíždí, ale pak se na nás dlouhý nástup podepíše. První odpadne Blahouš a my jdeme chvíli po něm. Byl to krásně náročný den.

Ráno nemusíme pospíchat, v plánu je Školský led kousek od chalupy, ale i tak nemůžu dospát. Z postele se mi sice nechce, ale nakonec vstanu. Dnes už neberu nějaké zbytečnosti, jako včera, takže v podstatě na lehkou. Hodil by se ještě nákrčník, který jsem taky nechal doma, ale to už je myslím poslední, co jsem zapomněl. Ještě by se hodila pomáda na hubu, ale ta není zapomenutá,

na tu jsem ani nevzdechl. V klídku si to mašírujeme pod Školský led, jak bylo později Blahoušovo operativním pátráním zjištěno, pod 3. led. Není tak luxusní počasí jako včera, ale to je jedině dobře. Ve vyšlapané cestě máme jednu sesypanou lavinku, asi 20 metrů širokou, padla v noci nebo nad ránem. Chvilka brození a stoupáme k nástupu. Rozbalíme cajky, rozdělíme, udělám štand, Abalakovy hodiny a za chvíli už Blahouš mizí za druhou ledovou boulí. Občas povoluje lano, až se Blahouš objeví na ledové stěně před námi. Traverzuje jí zleva doprava, a když je asi

v polovině stěny, volá, jestli mám jeho háček u sebe. Mám. Tady je mu platnej. Ludva má u sebe svůj, a taky ještě nějaký šrouby. To jsme se zase před lezením připravili. Naštěstí je alespoň na malé polici, udělá štand ze zbylých šroubů a leze Forest. V závěsu za ním lezu já. Dick neleze, hrál včera tak intenzivně na kytaru, že se dnes moc necítí.

Když dolezu ke šandu, pálí mě lýtka. Ale jak. Navíc už se nevejdou na polici a musím stát na mačkách ve svahu. Než Blahouš pokračuje a uvolní místo na polici, skoro brečím. Přetraverzuje stěhu doprava, krátkým výšvihem vzhůru a hned volá, že je tam štand. Takže

Forest ve 2. délce

jak má kde co založit, co má dělat (jak jsme se později na chatě dozvěděli). Druholezec (druholezkyně) je na štandu, a jak je pozorujeme, je jí evidentně zima. Poskakuje na místě. Chvilí koukáme, debatujeme o tom, a pak pokračujeme na Brnčálu. Dnes je to víc v poklidu, dáme sušit věci, něco sníme a koukneme z okna. A ta holka, tam pořád stojí, tedy skáče. Dneska pořádně vymrzla, jak se později svěruje. Než se setmí, vyrazím se ještě podívat na bivačovací balvan za plesem, ale

honem oba dolezáme za ním. Tady je prostoru dost, brodíme se ve sněhu a za rohem je poměrně příkře vypadající led. Zkusí to Blahouš, když to nepůjde, vyzkouší Forest a když ani on, tak utíkáme dolu Gumpe. Blahouš to vytáhl, ale neviděli jsme na něj. Leze Forest a já se přesouvám pod led a pozoruji ho. Padají na mě kusy ledu, a tak se schovávám za hranu. S Forestem to smýkne a visí jen za cepy. Ale jak pak pověděl, háček na abalakovy hodiny se mu zahákl za mačku a on nebyl schopnej zaseknout. Když se vyškrábe, lezu za nimi. Jde to docela dobře, nemám problém, ale na prvního bych to rozhodně nešel. Cítím, jak už je led měkký. Nahoře mě kluci vítají a Blahouš nalejzá dál. Před námi jsou vidět dvě docela položené boule, ale jak Blahouš kousek odleze, úplně se zděsí, že to takhle pokračuje dalších asi 150 m. Forest náhle vpravo od nás na skále zahlédne štand. Takže je jasný, že to balíme a slaňujeme dolu. Já to tam jdu připravit a Blahouš začíná s krkolomným vracením zpět. Dole Dick stepuje, ale zima mu není. Už jsme přemýšleli, jestli to nezabalil a nevrátil se na chatu. Slaněním jsme zakončili dnešní úžasnou aktivitu a vracíme se zpět na chatu.

V jednom žlabu leze Dušan a jeho klienti. Dušan leze evidentně sólo a ukazuje prvolezci,

narazím na lyžařské stopy, a tak se po nich projdu až pod nástup do Baranního sedla. Tady mě ale chytá mlha, a tak ještě stihnu poslední pohled ve směru sedla, ale pak už není vidět nic, jen mlíko. Za tmy ještě opatrně přecházím pleso. Je dobře zamrzlé. Večer je krátký, postupně všichni odpadneme. Zítra, jak jsme se dohodli, vyrazíme domů včas. Navíc se má kazit počasí.

V noci přichází velký vítr a ne jen ten pod peřinou. Ráno to nevypadá tak strašlivě, ale začíná sněžit. Po cestě závěje skoro nejsou, oproti tomu jak jsme předpokládali, ale vítr je silný. Lyžařské brýle jsou velkým bonusem. V lese už je to krapet lepší a dole klid. Tatry jsou ponořeny v bílé mlze a my rádi, že jsme u auta. To však ještě nevíme, co nás čeká. Na celém Slovensku začne padat sníh a vzhledem k vysoké teplotě (okolo nuly) padají velké vločky, které na silnici tvoří, určitě všem velice dobře známou, břečku. Jen díky dobře vybavenému Dickovo autu, kde hlavní roli hrály řetězy a lopata, jsme se dostali za hranice a za Brno, kde nebyla po důvodu kolapsu Slovenské dopravy, ani památka. Ještě že kluci chtěli stihnout plesy a schůze, že jsme vyrazili tak brzo. Jinak asi bivakujeme někde u Trenčína.

Easy

Pozvánka na Otevírání skal Horoklubu Chomutov

Dne 21. 3. 2015 jste zváni na Otevírání skal Horoklubu Chomutov ve skalní oblasti Černýš u Perštejna. Podrobnosti budou upřesněny na webu klubu.

Z bulváru ...

Jen znalci filmového zákulisí vědí, že tvůrci filmu Dva nosáči tankují super chtěli nejdříve angažovat Danku a Svinču do hlavních rolí. Ti se však omluvili, neboť se raději předvádějí před srnkami a liškami v lesích a hájích, ráji kvakerů.

Vrcholová kniha - Zámecká jehla

Pavel "Párek" Suchopárek

Vrcholová knížka se zřítíla z vrcholu Zámecké jehly někdy v průběhu roku 2014 a pod nástupem ji objevili 15. 1. při lovu Horezdarů Letoš s Verčou i s kusem odlomeného vrcholového bloku. Vzhledem k nízké návštěvnosti skal nad Jezeřím se přesnější období pádu vypátrat nepodařilo. V nejbližší možné době bude VK vrácena zpět na vrchol.

Pro zajímavost několik dat z vrcholovky:

VK byla na věži založena 21. 8. 2000, tj. pobývala na vrcholu cca 15 let. Za tuto dobu je evidováno 39 zápisů, což představuje průměrně 2 až 3 návštěvy ročně. Skutečně klidná oblast pro romantiky. Nejvíce návštěv zaznamenala věž v roce 2004 a to sedm. Pět roků zaznamenala věž pouze jeden zápis, přičemž se vždy jednalo o Horezdary.

Když už jsme u těch Horezdarů, tak absolutní rekord drží Letoš s devíti Horezdary a následuje Verča s Párkem se třemi záznamy. Několik dalších lezců má po jednom úlovku.

Celkem za oněch 15 let vystoupilo na vrchol 33 lezců, přičemž nejvíce návštěv eviduje Leoš Dvořáček (12), následuje Pavel Suchopárek (7), Veronika Dvořáková (4), po třech návštěvách má Stanislav Eminger s Milanem Svinaříkem a po dvou Ludva Kostka, Jan Konrád a Z. Konrádová. Ostatní lezci byli na věži pouze jedinkrát.

Navzdory lokálnímu významu oblasti, potažmo věžky, jsou zde evidovány mimo členů Horoklubu Chomutov výstupy členů rozmanitých oddílů - Hospul, HO Humanita, HO Č. Lípa, HO Děčín, HO

Rač, Alpin Praha.

Nejvíce lezená je samozřejmě Stará cesta s 26 přeazy (bude jich však více, neboť se tato trasa užívá i pro solo sestup). Následuje Z stěna s osmi přeazy a Kyzová s pěti. Cesta Z mechu a kapradí byla zlezena 4x. Zámecká spára a Mravenčí hrana mají po dvou přeazech a nová cesta Drolík ještě nemá 1. přeaz.

Toliko statistika vrcholové knihy ze Zámecké jehly.

Březen 2015

10. 3. 19:00 – Jana Kopecká - Tibet

- K výročí tibetského povstání vypráví Jana Kopecká o své cestě Pašeráckou stezkou z Tibetu.
- Večer je spojen s prodejem knihy, jejíž výtěžek putuje do Indie k tibetským uprchlíkům.
- Vstupné 50,- Kč

14. 3. Závod 2. ligy v boulderingu pro dospělé

- Více na www.lezecka-arena.cz.

15. 3. Závod 2. ligy v boulderingu pro děti

- Více na www.lezecka-arena.cz.

20. 3. 20:00 Kopakabānos

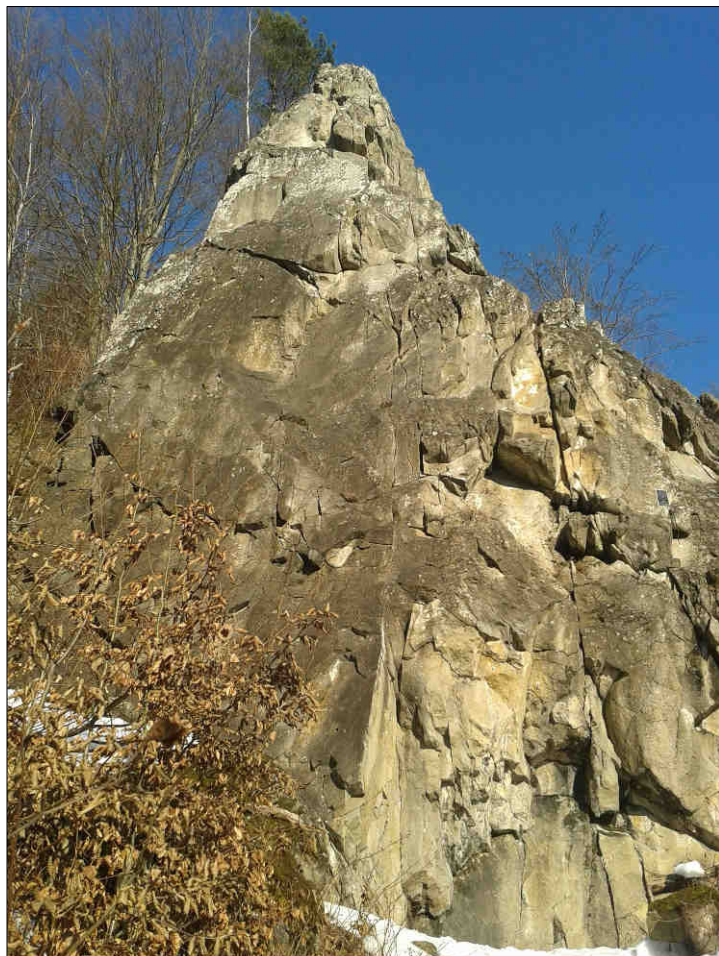
- Tradiční jazzový večer.
- Koncert

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v měsíci číslo 2 roku tohoto

Pavel "Párek" Suchopárek

5. 2. Po kontrole na ortopedii vyrazí Jiřía v rámci rehabilitace na běžky na **Lesnou** s Maruškou a Lenkou Chvojků.
7. 2. Šiška s Deivinou vyhrávají v ženské kategorii lezecký maratón na plastu v jirkovské **Aréně**. Květa, Svinčo, Venca Frýdek a Blahouš očumovali na běžkách okolí **Katzensteinnů**.
8. 2. Vynikajících sněhových podmínek užívá jí Párci na běžkách na svazích **Svahové**.
13. 2. Forest Kostkatej se Slivkou řadí v **Kotvině** a dávají mimo jiné i zimní Honzíkovu cestu. Parekteam naopak bloudí a vyšlapává stopu směrem ke **Kalku**. Totéž dělá o den později u chalupy v Zákoutí.
14. - 15. 2. Ivan s Deivinou běžkovali v **Jizerkách** na **Maliníku**.

Valova skála u Vsetína

15. - 16. 2. První buřty a lezení si na **Šemnici** užili Dick s Terkou, Blahouš a Klára alias Sherpa Klaring.
17. 2. Rost'a Kojecský s Alicí pískaři na **Valově skále** u Vsetína. Tato patří mezi nejdelší pískovcové cesty na jižní Moravě. Mokrý lano i lezečky ukončily jinak líbivé lezení. Pokračování v létě.
19. 2. Opět Kostkatej Forest se Slivkou, tentokrát na jihu **Bořeně**.
20. 2. Skalky u **Mezihoří** kontroluje Párek, zda jsou na svém místě.
20. - 22. 2. V náhradním termínu se přeci jen uskutečnil **přejezd Krušných hor** na běžkách, který celý absolvovalo sedm statečných, ale na pátečním večírku v Nové Vsi bylo asi 20 lidí.
21. - 28. 2. Kostkatej Forest s rodinou a dalšími si užívá choroby v **Jizerkách**. Bez lezeckých metrů.
22. 2. Skalky na **Karlově výšině** u Jindřišské mapuje a obskakuje Párek.
27. 2. - 1. 3. Horoklub zorganizoval **zimní metodiku na Výrovce v Krkonoších**, zúčastnilo se 36 lidí. Bude samostatný článek.
28. 2. Boží bruslení po přemrzlé krustě na loukách provozuje Párek s Žízalou.
28. 2. - 3. 3. Pavel Bohuněk s Honzou Leníčkem podnikli krátký výpad do **Tater do Severní stěny M. Kežmaráku**. Přelezli dvě mix. cesty - Polední klid s variantou (7 d. cca M5) a Nás nedobegat' (5 d. M5+)